

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





2:a årg.

Den 12 Maj 1901

N:r 33

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: »Pressens vecka» (med 3 porträtt). De senaste öfversteubnämningarne (med 7 porträtt). Vallmo. För HVAR 8 DAG af Niemand. Sveriges äldste officer (med 1 porträtt). Från k. Operans scen (med 2 porträtt). Skarpskyttekvrens folkmarknad i Eskilstuna (med 1 illustration). Ålgaren »Bores efter upptagandet (med 2 illustrationer). Björnson i Berlins pressklubb (med 1 illustration). Skandinaverna i Berlin (med 3 porträtt och 1 illustration). Bilder från 1-maj-demonstrationerna (med 3 illustrationer). Hästutställningen i Kristiania (med 3 illustrationer). »Sjöbjörnar». Öfvers. för HVAR 8 DAG. Lars Bondeson (med 1 porträtt). Veckans porträttgalleri (med 10 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

PRESSENS VECKA



C.O. MÖLLER.



W. WALLDEN.



D. BERGSTRÖM

BESTYRELSEN FÖR »PRESSENS VECKA».

Den 23 maj börja i Stockholm de festligheter, som hufvudstadens publicister anordna till förmån för Publicisternas understöds- och pensionskassa och Publicistklubbens kassa. Som bekant, skola dessa fester räcka i åtta runda dagar och deraf namnet »pressens vecka».

Idén är väl närmast hemtat från Kristiania. Stockholmspublicisterna vilja göra något ännu mer storadtadt än de norska bröderna, och de ha därför med sig adjungerat utmärkta krafter inom flere områden.

Det var, att börja med, meningen att festligheterna skulle ega rum i Humlegården. Men myndigheterna sade nej till begäran att få disponera denna så väl belägna plats.

Man måste då öfvergå till de andra förslagen — och till sist beslöts det, att en del af festligheterna skola ega rum i Idrottsparken, en annan del på k. teatern. I Idrottsparken komma stortartade sportsuppläsningar och mycket annat att försiggå — ja, själfva Stockholms brandkår skall medverka. En särskild åskådareläktare bygges för en kostnad af icke mindre än 20,000 kr.

I operan skall en väldig gustaviansk »messa» äga rum i två kvällar, och den tredje kvällen blir det maskerad. Tänk blott en operamaskerad! Operan lär i hyra för dessa tre aftnar kosta 13,500 kronor. Naturligtvis kommer en särskild tidning, »Ariel», att utgifvas under pressveckan.

Man hyser nu den förhoppningen, att allmänheten när och fjärran från skall deltaga i »pressens vecka».

I och för »pressens vecka» anstränga sig nu många olika komitéer. Ordföranden i generalkomitén är ledamoten af riksdagens Första kammare, godsägaren, f. d. redaktören af »Stockholms Dagblad», hr *Wilhelm Walldén*. Arkitekten *Carl Möller* är generalsekreterare, och ledamoten af riksdagens Andra kammare, redaktören dr *David Bergström* ordförande i verkställande utskottet.

Det har tyckts oss vara på sin plats att visa dessa personers porträtt med bifogad text.

* * *

John Wilhelm Elis Walldén är född i Stockholm den 17 sept. 1836 och son till Jonas Adolf Walldén, hvilken vid 19 års ålder upptogs i det af två äldre bröder ingångna bolaget för utgifvande af »Stockholms Dagblad» och 1834, sedan de båda bröderna aflidit, blef ansvarig utgifvare och snart därpå ensam ägare af denna tidning, som den äldre W. upparbetade till en synnerligen betydande affär.

Wilhelm Walldén blef 1853 student i Upsala, aflade 1857 examen till K. M:ts kansli och arbetade i flere verk till 1866, då han fick förordnande att i civildepartementet biträda vid de kommunala ärendenas beredning och expedierande.

År 1869 inköpte W. af sin fader »Stockholms Dagblad» med tryckeri och skötte tidningen som dess ansvarige utgifvare och redaktör åren 1869—84. Själf skref W. en mängd ledande artiklar, alla utmärkta af sakkunskap samt ett hofsamt och värdadt språk. Men W. verkade till sin tidnings bästa lika mycket genom sitt uppträdande i det offentliga eller enskilda lifvet, där hans på en gång allvarliga ooh älskvärda personlighet gjorde intryck på en och hvar. En *gentleman* har *Wilhelm Walldén* alltid varit!

W. var Stockholms stads representant i Andra kammaren 1872—75 och 1887 samt 1891—93. Sedan sistnämnda år representerar han hufvudstaden i Första

kammaren. Bland Stockholms stadsfullmäktige har han i ett 20-tal år intagit en af de förnämsta platserna men afsade sig helt nyligen omval härtill. 1899 utsågs den kunskapsrike och behaglige mannen till ordförande i Nationalmusei nämnd.

Detta är i största korthet den yttre gången af *Walldén*'s lif. Det förtjänar nämnas, att han är en ovanligt god talare, antingen det gäller en politisk debatt eller — ett skåtal. Han kan vara både högstämmd och humoristisk, men man känner, att han alltid *menar* hvad han säger. Det är att hoppas, att hr *Walldén* under »pressens vecka» vid något tillfälle offentligt använder sin vackra talareförmåga.

* * *

Arkitekten *Carl Oskar Möller* är född i Malmö den 20 April 1857 och genomgick Slöjdskolan i Stockholm 1870—73 och Konstakademiens läroverk 1873—79, då han erhöi k. medaljen. Han företog därpå ett par års utländska studieresor, hvarunder han vintern 1879—80 arbetade i Paris vid École des beaux-arts. M. har sedermera varit bosatt i Stockholm, hvarifrån han företagit talrika in- och utländska resor. År 1881 blef han arkitekt i Öfverintendentsembetet och 1890 ledamot af Konstakademien. Som byggnadschef vid 1897 års Stockholmsutställning utmärkte sig M. i hög grad genom sina praktiska anordningar. Han blef 1897 medlem af förvaltningsutskottet i komitén för Sveriges deltagande i Parisutställningen 1900 och 1891 sekreterare i Svenska konstnärers förening, där han f. n. är styrelseledamot.

Bland hr *Möllers* verk märkes *Johannes'* kyrka i Stockholm, ett synnerligen vackert gotiskt tempel. M. har vidare i Stockholm gjort ritningarne till *Johannes'* folkskola, *Gustaf Adolfskyrkan* och *Arbetareinstitutet*. Det är också han, som uppgjort planen till den nya *Djurgårdsentréen*. I »landsorten» har en mängd kyrkor bygts eller restaurerats efter *Möllers* ritningar.

Arkitekten *Möller* är utan all fråga en af Sveriges förnämste fackmän bland de nu lefvande. Han har både smak, fantasi och praktisk sans — egenskaper som alla böra vara utmärkta vid uppgörandet af anordningarne till »pressens vecka».

Hr *Möller* är, som bekant, gift med den framstående sångerskan *Dagmar Möller*, f. *Bosse*, en äldre syster till *Strindbergs* brud.

* * *

Dr *David Kristian Bergström* är född i Brunneby församling af Östergötlands län den 5 november 1858. Student i Upsala 1877, blef han 1882 fil. kandidat, hvarpå han i ett par år tjänstgjorde i statistiska centralbyrån och idkade journalistik. B. återvände sedan till Upsala, där han 1889 blef fil. licentiat.

Bergström blef fil. dr i Lund 1892, där han försvarade en statistisk afhandling och var 1892—93 medarbetare i »Dagens Nyheter». Sedan 1894 har han arbetat i »Aftonbladets» politiska afdelning och är sedan 1897 biträdande redaktör för »Dagen». Han valdes 1893 till representant i Andra kammaren för Stockholms stad och har vid följande val ånyo erhållit samma förtroendeuppdrag. Dr B. har äfven varit verksam som föreläsare vid Stockholms arbetareinstitut.

En energisk person med stora kunskaper och utmärkt organisatorisk talang — se där ett totalomdöme om *David Bergström*.

DE SENASTE ÖFVERSTEUTNÄMNINGARNE.

Den 25 april fyllde öfversten och sekundchefen för Göta lifgarde *Per Christian Libert Lovén* 60 år och den 26 samma månad erhöi han på ansökan afsked med tillstånd att kvarstå som öfverste i armén.

Den afgångne gardessekundchef en är född i Östra Vemmenhøgs prestgård i Skåne. Han blef student i Lund 1859, samma år sergeant vid Vendes artilleriregemente och erhöi officersfullmakt två år senare. År 1864 tog L. transport som underlöjtnant till Andra lifgardet, nu Göta lifgarde. 1868 befordrad till löjtnant, 1879 kapten, blef Lovén 1888 major, 1901 öfverstelöjtnant samt den 16 januari 1906 öfverste och sekundchef vid K. Göta lifgarde. Under sin tjänstetid har öfverste Lovén gjort sig högt värderad och afhållen, hvarpå han såväl å sin 60-årsdag som vid afskedstagandet fick mottaga de uppriktigaste bevis.

Vid sidan af sin verksamhet som militär har den högt aktade officern innehåft flera betydande förtroendeuppdrag. När

han nu trädit tillbaka, följes han af tack samma välgångsönsknningar.

* * *

Till öfverste Lovéns efterträdare utnämndes nämnda dag öfverstelöjtnanten och förste majoren vid Uplands regemente *J. L. A. Falkman*, som den 1 maj af armefördelningschefen generalmajor Gadd föreställdes för regementet. Samtidigt med denna utnämning blef öfverstelöjtnanten vid Helsinge regemente greve *J. C. de la Gardie* öfverste och chef vid detta regemente och öfverstelöjtnanten vid lifregementet till fot *C. C. Vogel* öfverste och chef vid Vesterbottens regemente, hvarjämte till öfverstar i armén utnämndes öfverstelöjtnanten, chefen för Värmlands fältjägare frih. *W. C. Stjernstedt*, öfverstelöjtnanten vid Kronprinsens husarregemente *P. C. von Platen* och öfverstelöjtnanten vid Skaraborgs regemente *C. K. A. Bratt*, hvilken samtidigt beviljades afsked från beställning å stat.



Öfverste P. Ch. L. LOVÉN.
F. d. sekundchef vid K. Göta lifgarde.



Öfversten Grefve J. C. DE LA GARDIE.
Chef vid Helsinge Regte.



Öfverste J. L. A. FALKMAN.
Sekundchef vid K. Göta Lifgarde.



Öfverste C. C. VOGEL.
Chef vid Vesterbottens Regte.



Öfversten Frih. W. C. STJERNSTEDT.



Öfverste P. C. von PLATEN.



Öfverste C. K. A. BRATT.

VALLMO.

För HVAR 8 DAG af *Niemand*.

Hon låg på chäslongen och drömde — — —
Ejderdunskuddarne smögo sig tätt intill hennes gestalt och kysste i kattlik inställsamhet de hvita armarne, och ut öfver det röda sidenet flöt det askblonda håret som en ström af spunnet guld. Hon for med de smala fingrarne genom dess glänsande rikedom och hennes läppar rörde sig omedvetet.

»Hvilken prakt! Hvilken kunglig prakt!»

Hon kunde höra honom säga det om och om igen och hon kunde känna den där lätta smekningen öfver hufvudet som en värvinds sus i löfven.

När hon tillslöt ögonen kunde hon genomleva allt igen. Den vilda dansen — rundt — rundt — i yrande fart med fötter, som knappast hunno med och pulsar, som feberaktigt brunno och musiken, som aldrig ville spela fort nog. Och sedan in i orangeriet under skymmande palmblad, där luften lade sig så mjuk och sval kring brännande puls och hjärta. Rundt kring dem glödde gloxinierna i djupaste rödt och hon själf i röd atlatklädnad med vallmokrans i ljusa lockar. Och så åter ut i yrande dans!

»Dansa, lilla Irbloss, dansa!»

Irbloss? Ja, visst, så var det. En brännande längtan, som funnit ro — en flämtande låga, som slagit ut i brand. Hon hade aldrig känt förut hvad det ville säga att lefva och njuta. Hon hade gått som i drömmen med förbundna ögon, men nu var täckelset borta och hon kunde se hur härlig världen var och i längtande lifslust sträckte hon ut de hvita armarne. Hon ville fånga den glänsande såpbubbla, som kallas lifvet och hon ville mätta sina ögon med dess skimrande glans. Där borta på bordet låg ännu den röda gloxinia han låtit falla i hennes knä vid afskedet. De röda, saftiga bladen glödde i purpur mot den hvita bordduken och hon tyckte sig nästan se hur de förkolnade och förbrändes af sin inre glöd. Var det icke så med henne också?

Nej, till uppståndelse — ej till förgängelse. Det var lefva hon ville — lefva och njuta!

Och hon hade glömt allt och endast hängifvit sig åt stundens njutning. Hon hade varit uppsluppen som en ostryg barnunge, hvilken man släppt ut ur barnkammaren alldeles på egen hand. Hon hade lett och skämtat och pratat nonsens och narrat honom att skratta som en skolpojke.

När hon skulle gå hade han svept kragen kring hennes axlar och sett henne in i ögonen med en blick som för evigt bränt sig in i hennes själ. I hennes knä föll en röd blomma, på hennes läppar brände en het kyss — luften gick i blodröda vågor — sedan mindes hon intet mer.

Och hon, som alltid trott sig vara så lugn och kall. Hur han skrattat, när hon sagt det.

»Kall, du, lilla Irbloss i din röda klädning och vallmokrans!»

Vallmon — ja, visst, kanske det var opium, giftet, som smugit sig in i hennes blod och satt det i brand. Eller hvad var det annars? Dansen — musiken — värmen —

En sakta knackning ljud på dörren och kom henne att förskräckt spritta till.

»Är det du, Fred?»

I nästa sekund stod hennes man på tröskeln och betraktade henne helt lugnt med pipan mellan läpparne.

»Har du inte lagt dig ännu, Stella? Klockan är mycket!»

Hon ryckte lätt på axlarna.

»Jag vet det, men jag hade ingen lust.»

Han såg på henne med en lång, forskande blick, hvilken irriterade henne.

»Du kan visst aldrig blifva störd i ditt sjäslugn, du!» Tonen var kall och gäckande och den blick, som åtföljde den, sade alltför tydligt:

»Du med dina känslor af is!»

Utän att svara gick han fram till kakelugnen och rörde om i brasan, så att den flammade upp, därefter drog han fram tvenne stolar till elden och satte sig lugnt i den ena.

Hon stod kvar midt på golvet några ögonblick och betraktade honom tigande, därefter gick hon bort till toilettbordet och började kläda af sig. Han satt så att han kunde se hennes ansikte i spegeln, det lyckliga uttrycket i hennes ögon och den höga färgen på hennes kinder.

»Stella, vill du inte komma hit ett ögonblick.»

Hon reste sig lydigt upp och kom fram till honom.

»Har du något särskildt att säga mig?» frågade hon och satte sig i den lediga stolen och lade upp de bara fötterna, instuckna i mjuka små tofflor, på gallret för att värmas. Han tog bort pipan från munnen och blickade tankfull in i elden.

»Inte precis», kom svaret dröjande.

Hon började otåligt leka med spetsarne kring hals och ärmor på sin peignoir.

»Har du haft roligt?» frågade hon för att något säga.

Han skrattade sakta.

»Roligt? Kära barn, det vet du ju att jag aldrig har roligt på baler.»

»Nej, du är så förskräckligt lugn och stadig.»

Säg, kan du aldrig känna glädje och lifslust brusa genom dina ådror?»

»Kanske — ibland.»

Åter blef det tyst. Hon satt försunken i sina egna tankar och han följde noga minspelet i hennes ansikte. Plötsligt reste han sig upp och började gå några slag på golvet, därefter stannade han på mattan framför elden med händerna på ryggen och sade:

»Den där utländske målaren — du dansade visst rätt mycket med honom — jag för min del tyckte inte om honom.»

Det flammade till i hennes ögon.

»Därför att du aldrig förstår dig på dem, som stå öfver mängden.»

Han satte sig lugnt ned.

»Kanske det. Hvad som emellertid gjorde att jag fick afsmak för honom var några ord jag hörde honom fälla till en vän på italienska. Förmodligen trodde han ej jag förstod —.»

Han gjorde ett litet uppehåll och tillade därefter i lägre ton:

»Det var om en kvinna.»

Hon spratt till och lutade sig fram mot honom.

»Hvad sade han?»

Svaret lät vänta på sig. Slutligen kom det med tonvikt på hvarje stafvelse:

»Den andre hade frågat honom hvad han jagat upp för villebråd i kväll, hvartil han svarade att han hittat på en praktfull fjäril, en riktig »enfant de diable» och hvilken genast fastnat i fällan. Den andre hotade honom skrattande med fingret, hvar-

till han svarade att han kunde vara lugn. Hon hörde ej till det slaget, hvilket han ämnade fästa bland sina öfriga samlingar. Det var kanske inte så mycket orden som snarare tonen, som var så ringaktande och sårade mig.»

Han tystnade och knackade ut askan mot kakelugnsfrisen.

Hon hade hört på honom utan att afbryta en enda gång, men hennes ansikte hade blifvit dödsblekt och tänderna skallrade mot hvarandra som af frossa.

Plötsligt slog hon båda händerna för ansiktet och sjönk ned på mattan vid hans fötter och gömde hufvudet i hans knä.

»O, Fred, Fred!»

Han for ömt smekande med handen genom hennes rika, utslagna hår.

»Min stackars, lilla hustru», mumlade han med kväfd stämma.

»Fred, jag har något, jag måste tala om för dig.»

»Inte om det smärta dig, älskling.»

»Men jag måste, jag måste. Det skall lätta mitt samvete.»

»Våra samveten hafva liksom våra passioner en benägenhet att öfverväldiga oss», svarade han.

»Skall det, som du ämnar säga, nedsätta någon person i mina ögon?»

Hon klängde sig krampaktigt fast vid honom.

»Ja, mig — mig!»

»Låt då bli' att säga det.»

Hon lyfte upp hufvudet och såg på honom.

»Men du gissar det nog?»

Öfver hans manliga drag flög ett uttryck af obeskriflig smärta och det ryckte nervöst kring munnen, då han svarade:

»Kanske vill jag helst slippa gissa.»

»O, Fred!»

Hon lutade pannan mot hans knä och snyftade högt, medan han fortsatte att tala i en låg, dämpad ton:

»Det är helt naturligt att vi människor alla söka efter lyckan — hvar och en på sitt sätt, men vi finna den så sällan och hvarför? Jo, emedan vi söka den *utom* oss i stället för *inom* oss. Det är inom oss själfva vi skola finna lyckan.»

Hon höjde sitt ansikte mot hans och såg honom länge in i ögonen. Så småningom smälte det uttryck af exalterad spänning bort, som hela kvällen hvilat öfver hennes drag och där kom ett annat af lugn tillförsikt.

När allt kom omkring fanns det något högre att söka i lifvet än njutningen!

SVERIGES ÄLDSTE OFFICER.

I vår första årgång, nr 3, återgäfvos vi porträttet af Sveriges äldste officer i anledning af hans 92-årsdag. Nu ha vi tillfälle meddela en större bild af den raske äldringen.

Den 28 april firade nämligen den i höst 94-åriga kommendören i k. flottans reserv *Per Erik Ahlgren* sitt 75-årsjubileum som sjöofficer. A., hvilken är född den 27 sept. 1807 i Misterhults socken i Småland, utnämndes nämligen den 28 april för sjutiofem år sedan af konung Karl XIV Johan till sekundlöjtnant vid k. flottan.

Det tyckes vara anlag för hög ålder i släkten, ty en äldre broder till A., öfverstelöjtnanten och chefen för Smålands

infanteribataljon Carl Vilhelm Ahlgren lefde till 84 års ålder.



Kommandören P. E. AHLGREN.

Kommandör Ahlgren har varit en duktig sjöman, som rest vida kring i världen. Han har äfven seglat på handelsflottan, på Medelhafvet samt till Nordamerika och Vestindien i många års tid.

Hans sista sjökommandering inträffade 1858, då han tjänstgjorde som chef och eskaderchef å fregatten *Eugenie*.

År 1881 afgick den flitige mannen från sitt sista offentliga uppdrag, ledamotskapet af krigshofrätten, som han beklädt sedan 1869.

Kommandör Ahlgren är fortfarande vid full vigör och gör dagligen långa promenader i det fria.

FRÅN K. OPERANS SCEN.

TVA PORTRÄTT FÖR DAGEN.



Fru HULDA NORDIN-STRÖMBERG.

Fru Hulda Nordin-Strömberg intager ett framstående rum bland k. operans artister, oaktadt hon endast en kort tid verkat vid operan. Hon har dock medhunnit både Elisabet i »Tannhäuser», Elsäi »Lohengrin», Avai »Waldemarskatten» Senta i »Den flygande holländaren», Agatha i »Frischyttan», Valentine i »Hugenotterna», och Helena i »Mefistofeles», samt nu senast Brynhilde i Wagners »Valkyrian».

Fröken Nordin var, som man nog erinrar sig, en högt uppburen operettartist, hvilken i landsorten uppträdt vid Fröbergiska och Strömbergiska sällskapen och i Stockholm vid Vasateatern. Hon studerade sedan för Signe Hebbe och fru Rundberg, för den senare äfven i Berlin och Wien.

Fru Nordin-Strömberg, gift med den glade operettkomikern hr Emil Strömberg, hvilken porträtt vi förut meddelat, har en ovanligt klangfull och stark sopran, samt är i besittning af ett ståtligt yttre.

Den alltmör populära operasångerskan har med sin senaste och största succés visat, hvilken verkligt god kraft, k. teatern i henne äger. Som Brynhilde i »Valkyrian», hvilket parti fru Nordin-Strömberg nyligen sjungit för första gången, har hon med rätta skördat det varmaste bifall. Publiken var förtjust och kritiken konstaterade med en mun den visserligen icke oväntade framgången.



Operasångaren WILHELM HEROLD, som Don José i »Carmen»

Om vår k. operascen just icke lyser med så många nyheter i fråga om operor, så måste man till vederbörandes beröm säga att de genom engagement af celebra gäster söka gifva publiken ersättning. Visserligen vore det ju för *Stockholms* opera bättre, om vi finge höra våra egna artister glänsa i nya partier... Men det utländska går alltjämt så bra.

I dagarne låter å den kungliga operascenen höra sig en framstående dansk tenor *Wilhelm Herold*, en af Det kongelige Theaters i Köpenhamn allra främste artister. Han är tillochmed denna operas mest uppburna sångare och är därtill i besittning af något för tenorer ganska ovanligt — stor dramatisk talang.

Herold är född 1865 och var till en början skollärare. Hans vackra röst gjorde sig emellertid snart hörd och känd och han bereddes tillfälle att göra sångstudier samtidigt han som vikarie pluggade med folkskolebarnen. Tack vare oförtrutet arbete och energi lyckades han 1893 få debutera å operan som »Faust» och gjorde redan vid debuten stor lycka för sin friska sång. Sedan har han gjort flera studieresor och ytterligare utbildat sig samt är nu, som sagdt, publikens gunstling.

I Stockholm började hr H. sitt gästspel den 3 maj som Don José i »Carmen».

SKARPSKYTTEKARENS FOLKMARKNAD I ESKILSTUNA.

Fotografi för HVAR 8 DAG af fotograf Axel Wester.



DE MEDVERKANDE I ESKILSTUNA SKARPSKYTTEKÅRS FOLKMARKNAD.

Det var icke länge sedan vi återgäfvö porträtt och bilder i anledning af Eskilstuna skarpskyttekårs 40-årsjubileum. Eskilstuna är just en stad, där man vet att smida medan järnet är varmt, och när det gäller skjutskicklighetens befrämjande vore det ju orätt att skjuta — upp detsamma! Till den ändan hade skarpskyttarne den 19—21 april anordnat en s. k. folkmarknad för kårens gevärsfond. Med fara att anses låta Eskilstuna inkräkta för mycket på vårt anlitade utrymme, intaga vi en bild från denna basar. Densamma gäldge gevärsfonden — men det skulle icke förvåna oss, om Amor hjälpte till med sina träffsäkra pilar...

En kort redogörelse för festen torde vara af intresse.

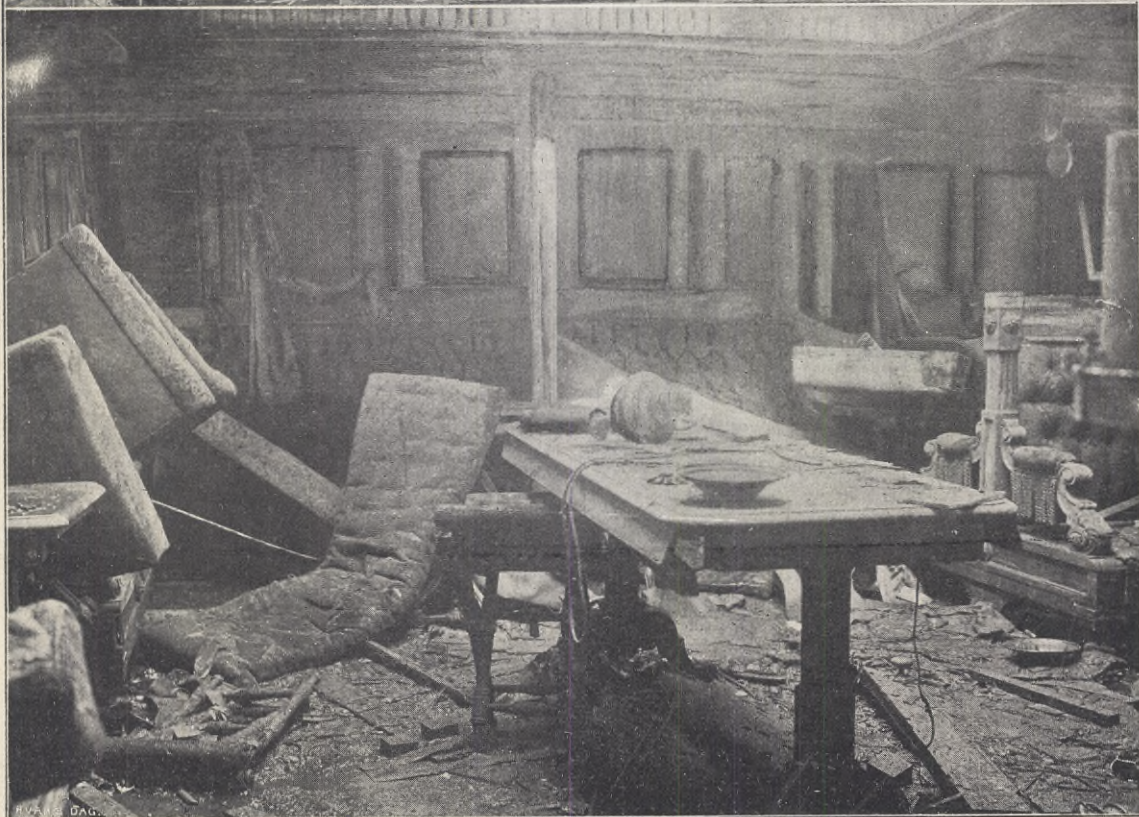
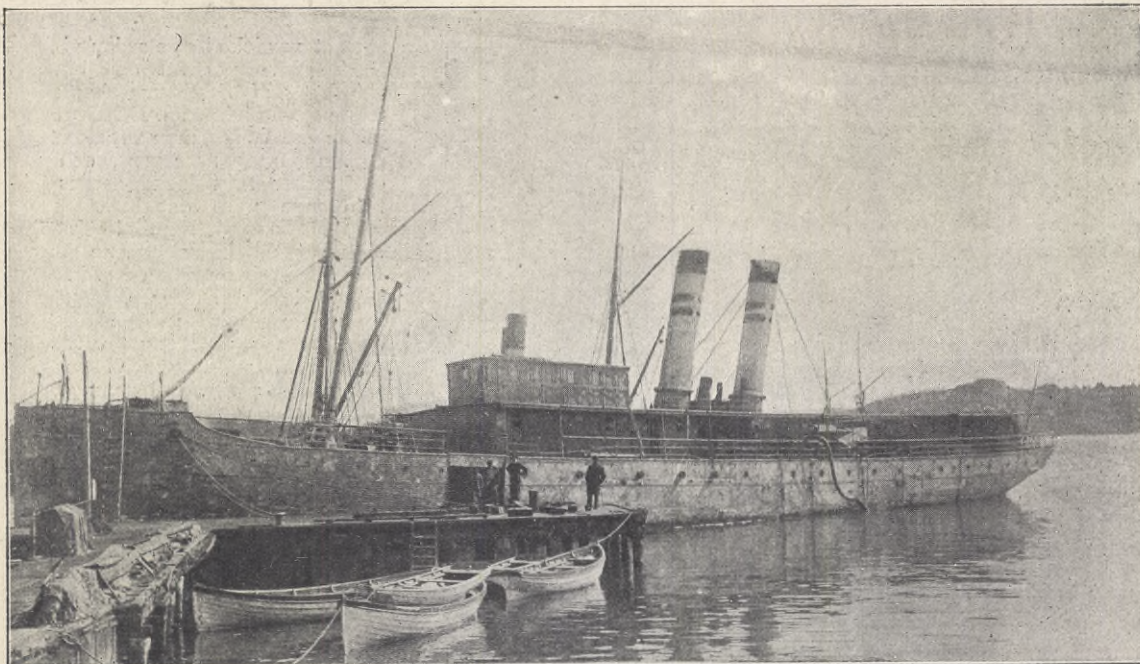
På initiativ af ett 30-tal herrar och damer inom samhället väcktes förslag om anordnande af folkmarknaden och tillsattes en verkställande komité af 11 personer, hvilken med sig förenade nödiga krafter. Ett upprop om bidrag utfärdades och efterkoms med stor välvilja och uppoffring. På bestämd dag var allt klappadt och klart och det hela förededde i allo tilltalande och smakfulla anordningar, som speciellt hvad det dekorativa beträffar lände dess arangör arkitekt Befve till stort beröm.

Publiken erhöill riklig valuta för sin entréavgift. Marknaden omfattade salustånd i ståtliga byggnader i medeltids stil med där inredda butiker. En smedja från 1500-talet erinrade om Eskilstuna industriella barndom. Ett väffelbruk i gammal stil, en gästgäfvarestuga, likaledes i medeltidsdräkt, och en ölkällare, tombolar, automater, zigenarläger m. m. — alla dessa voro inbjudande och prydliga tillhåll för en gemytlig publik. Sist som marknadens clou må omnämnas ett museum med minnen från gamla Eskilstuna, och en teaterscen, där fosterländska tablåer och folkdanser förekommo.

Marknaden öppnades hvarje dag med procession af de medverkande (100 till antalet) företrädde af skarpskyttarnes musik, som spelade Sörmlandsmarschen. De serverande damerna voro klädda i Carl XII:s drabantuniform — därmed läggande käckhet till skönhet och grace. Resultatet blef utmärkt godt. Den inbragte ej mindre än c:a 14,000 kr. brutto och ett netto å troligen omkring 11- å 12,000 kr. En så lysande intäkt hade man knappt vågat hoppas — men nu får också hvarje medlem af skarpskyttekåren ett mausegevär.

ÅNGAREN »BORE» EFTER UPPTAGANDET.

Efter fotografier för HVAR 8 DAG af Ax. Lindahls fotografiaffär, Stockholm.



EXTERIÖR OCH INTERIÖR AF »BORE» EFTER UPPTAGANDET.

Nyårsafton 1899 grundstötte, som man torde erinra sig, finska passagerareångaren »Bore», kapten A. Ruoko, i Stockholm skärgård, en bit öster om Mårö. Fartyget befann sig med ett 50-tal passagerare på resa från Åbo och hade råkät ut för dimma. Passagerarne fördes vid grundstötningen i land till Saltholmen, under det att »Bore» dagen därpå gled af grundet och sjönk på 15 famnars djup. Bolaget »Neptun» fick i uppdrag att berga ångaren, hvilken var försäkrad för 54,000 mark. Arbetet var mycket svårt, men har, sedan ånga-

ren förflyttats från grundstötningsstället till platsen vid Gräskön fortgått, med det resultat att »Bore» nu upptagits i mediet af april. I bergningsarbetet ha de stora ångfartygen Neptun och Arne samt den mindre ångaren Ditja deltagit. Ledare har kapten W. R. Edlind varit. Fastän ångaren legat öfver ett år på sjöbottnen, är den fortfarande ypperlig, ehuru inredningen är totalt slut. Mäskinen är utan skada såväl som pannorna, så att snart är »Bore» åter fin och uppputsad, som om den aldrig varit ute för någon olycka.

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSON I BERLINS PRESSKLUBB.

Fotografi af Zander & Labisch, Berlin.

Björnstjerne Björnson har nyligen blifvit mycket firad i Tyskland, där bl. a. hans »Over Aevne» uppförts med stor framgång. Man har hyllat *diktaren* Björnson och lagt sin beundran för honom såsom sådan i dagen.

Björnson har svarat på sitt »numera icke ovanliga sätt» — med att tala politik. De bekanta orden »jag är pangerman, jag är teuton etc.» ha redan blifvit »bevingade», tack vare telegrafan! De uttalades, som man torde erinra sig, i Berlins pressklubb, hvarifrån denna bild är tagen.



Prof. L. PIETCH.

Fru BJÖRN
SON.
PAUL LINDAU.

Prof. PAUL MEYERHEIM.
Geheimeråd E. WICHERT.

Fru BJÖRN
SON-LANGEN (skaldens dotter).



HANS DAHL



ALEX. KRÜGER,



A. SÖDRING

SKANDINAVERNA I BERLIN.

Korrespondens och fotografier till HVAR 8 DAG.

Är efter år blir beröringen mellan nordgermaner och sydgermaner, mellan Skandinavien och tyskar lifligare. Tysklands mångtaliga turister gå i allt starkare ström mot Norden, njuta af sommarlivet på nordiska skärgårdsbadorter, af högtjällsluften i nordiska berglandskap och af den egendomliga naturprakten under midnattsolbelysning. Och skandinaverna fara söderut äfven för att skåda främmande natur, men mest för att komma i beröring med det tyska kulturlifvet, för att draga nytta af den utomordentligt väl organiserade undervisningen i de högre tyska läroanstalterna och af konstrelserna i de tyska konstcentra.

Samtidigt med tilltagandet af denna folkvandring, som med sin kulturvexlverkan och folksammanföring mera än något annat närmat folken och gjort svenskar och norrmän högt skattade i Tyskland, har folkströmmen nordanifrån alltmera koncentrerat på en plats i Tyskland, på rikshufvudstaden *Berlin*, centralpunkten för Tysklands andliga och materiella lif.

En följd häraf är, att Berlin hyser ett mycket stort antal skandinaver, framför allt svenskar och norrmän. En mängd af dessa äro fast bosatta i den tyska rikshufvudstaden, hvarest särskildt många svenska elektroingenjörer verka inom de världsberömda elektriska etablissemanten.

Man hade redan på 70-talet i Berlin en skandinavisk förening och under flere år såg det ut som om denna förening skulle kunna tillfredsställa de fordringar, man satte på en sällskaplig sammanslutning af skandinaverna.

Men riktigt bra hade man aldrig känt sig inom en förenings fasta ram, hvartill kom att den skandinaviska föreningen upptog de mest heterogena element. Följden blef också en stor utbrytning ur den skandinaviska föreningen, som därmed, ehuru den fortfor att leva och ännu eger bestånd, förlorade större delen af sin betydelse.

En tid gick nu, utan att skandinaverna hade någon verklig föreningspunkt, till dess slutligen några af de mest framstående familjerna inom den skandinaviska kolonien sammanträdde och beslöto försöka åstadkomma en ny sammanslutning, men på en helt annan grundval än den på hvilken skandinaviska föreningen hvilade. Dessa familjer, målaren Hans Dahl med fru, kammarmusikern Gustaf Exner, kapten Adrian Jacobsen med fru, svenska statens fiskerikommissarie Alexander Krüger med fru, operasångaren Georg Ritter med fru samt svenska och norska generalkonsulatets sekreterare Martin Uddenberg med fru, utsände så

i januari 1895 den första inbjudningen till de *skandinaviska sällskapsaftnarne*. I inbjudningen uppgafs afsigten vara att i all enkelhet tillbringa en afton till gemensam trefnad, eventuellt med litet musik och dans. Vidare bestämdes, att ledningen skulle ligga i de inbjudande familjernas hand och att en afgift af 50 pfennig för person skulle erläggas till lokalhyra. Man ville sålunda bygga denna sammanslutning på ytterlig *billighet* och största *enkelhet* samt utan några som helst reglementen eller stadgar, emedan detta ansågs vara enda möjligheten att åstadkomma en varaktig sammanhållning. Den första sammankomsten ägde rum i »Clubhaus» i Krausenstrasse, där man fick en enkel lokal innanför restauranten.

Redan då kommo rätt många tillsammans, och för hvarje sammanträde ökades deltagarnes antal. Det följande året måste man därför flytta till en större lokal, till de präktiga salar i Architectenhaus, som ännu innehafvas, och ifrån att låta dansmusik utföras på ett piano, skaffade man sig äfven violinist och flöjtist. Entréen höjdes också till en mark.

De skandinaviska sällskapsaftnarna i Berlin hafva under årens lopp blifvit en verklig samlingspunkt för skandinaverna. Otaliga äro de resande, de tillfälligtvis i Berlin boende, som till hemlandet medföra angenäma minnen från dessa aftnar. Hvarje månad under hela vintern kommer man till detta sällskapsnöje, ja, under julen firas en särskild julfäst med gran och julklappar. Och först då träden åter grönska i promenader och parker och solen börjar blifva riktigt varm, slutar man sin skandinaviska säsong.

Den 27 april slutades en sådan säsong. Det var den sjunde som då gick till ända. Och vår grupp bild här framställer deltagarne på denna skandinaviska sällskapsafton. Man är, såsom synes, i stor toalett. Nyss har man — det synes visserligen icke på bilden — slutat en pas de quatre, som fröken Sara Wennerberg från Göteborg komponerat och tillägnat sällskapet. Förut har en annan Göteborgsdam, fröken Höglund, på pianot föredragit en komposition af Schubert-Liszt, och efteråt följa nya musikföredrag samt dans.

Sådant är dessa sällskapsaftnars program. Dans och musikföredrag, de senare frivilliga. Alltid finnes det unga i Berlin studerande damer och herrar, som äro villiga att på det sättet bidraga till omvexlingen och trefnaden; många gånger är det kanske deras första offentliga uppträdande. Vid midnattstid gör man en paus för att dricka kaffe



Fru Mathilde Krüger. Bakom fru K. danske gesandten kammarherre Vind. Venster om honom stå medlemmar af Svenska legationen; kammarherre E. Trolle, kapten de Mare och fril. von Essen.

DEN SKANDINAVISKA SALLSKAPSAFTONEN I BERLIN 24 APRIL 1901.

ute i den utanför salarna belägna rotundan. Kaffeserveringen är obligatorisk; för den nu till 1:50 höjda entréavgiften få deltagarna denna förfriskning. För öfrigt finnes kall buffet, svensk punsch etc.

Numera bevisas dessa sällskapsaftnar i regeln af omkring 200 personer, hvilket förhållande vittnar tillräckligt om den roll de spela i Berlinskandinavernas sällskapslif. Af de ursprungliga inbjudarne finnas icke mera än två familjekar, herr Hans Dahl med fru samt herr Alexander Krüger med fru.

Exner, Jacobson, Ritter och Uddenberg flyttade från Berlin och man beslöt då att inskränka inbjudarnes antal till tre, en från hvartdera af deskandinaviska landen. Såsom dansk inbjudare inträdde då sekreteraren vid danska generalkonsulatet A. Södring. Herrar Dahl och Krüger hafva alltså nedlagt det mesta arbetet på sällskapsaftnarna. Outtröttligt, oegennyttigt hafva de arbetat den vackra idéen fram och därmed skapat en, man skulle kunna säga institution, som i hög grad bidrager till att hålla de tre nordiska rikenas medlemmar i Berlin i närmare beröring med hemlanden och med hvarandra.

BILDER FRÅN 1-MAJ-DEMONSTRATIONERNA.

För HVAR 8 DAG.



Första maj, som så länge varit uteslutande »svenska folkets» egendom, såsom den dag, då man i vårt land firar vårens ankomst — dagen må vara aldrig så vinterlig — har nu blifvit en internationell märkesdag. Då ega de stora arbetaredemonstrationerna rum och dessa ha vuxit ut till det största numret bland »folknöjena» på första maj.

I år var första maj ovanligt vacker, hvadan också deltagandet i demonstrationerna blef mycket stort. I Stockholm säges 20,000 personer ha varit samlade å »gärdet». Af våra bilder äro de två öfversta tagna därifrån, den nedersta från demonstrationstågets samling å Exercisheden i Göteborg.

HÄSTUTSTÄLLNINGEN I KRISTIANIA.

Fotografier för HVAR 8 DAG af N. Skarpmoen, Kristiania.

Äfven den norska hufvudstaden har i vår haft sin hästutställning. Det var den första i sitt slag, den blef en vacker succés och kommer tvefvelsutän att efterföljas af flere. Utställningen omnämnes af alla som synnerligen vällyckad. Antalet utställare var öfver förväntan stort och publiken mötte, full af intresse för saken, så talrikt som man kunde hoppas. Därtill gynnades man äfven här af det härligaste väder.

Utställningen betecknar utan tvefel en vändpunkt i den norska hästsportens historia. »All vår början blifver svår», heter ordspråket, men denna början gaf så goda löften, att både sportsmanen och den rene »hippologen» kunna hysa de bästa förhoppningar. Utställningen bidrog främst mycket att öka intresset för »lyxhästen», för stilfulla ekipage samt för körning och ridt. Dess hufvudändamål var emellertid att slå ett slag för den ädla hästen, som på vissa områden icke kan ersättas af den norska, samt att visa resultatet af de sträfvanen som hittills gjorts för anskaffande af en lättare häst. Trafikaren af rent norskt blod kommer emellertid nog att behålla sina vänner bland dem som måste fara bland fjällen i »kariol».



HVAR 8 DAG.

Öfre bilden till venster: FRÅN DE MILITÄRA UPPVISNINGARNA (af artilleriunderofficerare).
» » » höger: RYTTMASTARE GRIMSGAARD PÅ SITT STO »ODALISK».
Nedre bilden: EKIPAGER UPPVISAS.

» SJÖBJÖRNAR. »

Af W. W. Jacobs. Öfvers. för HVAR 8 DAG.

VIII. DET FÖRLORADE FARTYGET.

En vacker vårmorgon i början af nittonde seklet hade Tetby, en liten hamnstad på Englands ostkust, en stor fridag. Köpmännen lämnade sina butiker och arbetarne sitt arbete för att flockvis förena sig med det maritima elementet, som var samladt vid kajen.

Tetby var i hvardagslag en liten lugn och tyst plats, som skockat sig i en liten bit stad på ena sidan af floden och bredde ut sig i små röda hus på klipporna på andra sidan.

Men nu stodo invånarne i grupp på stenkajen med dess glänsande fiskkorgar och segelbåtar, i ifrig förväntan, ty i dag skulle det största fartyg som någonsin blifvit byggdt i Tetby, af Tetby-folk, begifva sig ut på sin första resa.

Under det de stodo och väntade och pratade om de förra Tetby-fartygen och deras byggare, deras resor och öden, visade sig ett hvitt segel på det välformade barkskeppet från hennes förtöjning ute på floden. Grupperna på kajen blefvo allt lifligare ju flera segel som sattes till och långsamt men ståtligt kom det nya fartyget allt närmare. Det for förbi på några famnars afstånd och männen hurrade och kvinnorna höllo upp sina barn för att vifta farväl, ty från kaptenen till skanspojken var hon bemannad med folk från Tetby och därtill destinerad till aflägsna sydliga farvatten.

Besättningen sprang upp i riggen och viftade med mössorna och kastade slängkyssar åt det kvarvarande Tetby. De blefvo besvarade med kraftiga hurrarop från stranden, hvilka kommo ur hesa karlstrupar och dränkte kvinnornas gråtblandade försök.

De sågo efter henne tills ögonen blefvo svaga och hon endast syntes som en hvit trekantig fläck vid horisonten. Därpå förvann hon i luften likt en smältande snöflinga och Tetbys invånare skingrade sig långsamt hemåt, några med afund på de käcka sjömännen och andra tacksamma att deras lif voro anförtrodda åt den säkra och angenäma stranden.

Månader gingo och det lugna lifvet i Tetby stördes icke af något. Ett fartyg kom in i hamnen, lossade och lastade och for sin väg igen. Kölen sträcktes till ett annat fartyg på varvet, och så småningom nalkades den tidpunkt, då man kunde vänta att »Tetbys stolthet» — ty så hette barkskeppet — skulle vara hemma igen.

Man fruktade att hon skulle komma om natten — den kalla och ofrefliga natten, när hustru och barn voro i säng och tillochmed i fall de blefvo purrade för att gå ned till kajen inte skulle kunna se mer af fartyget än lanternorna och hennes mörka skrof som försiktigt smög sig upp ur vattnet. De ville att hon skulle komma på dagen. De ville först se henne vid den horisont, där hon hade försvunnit. De ville se henne komma närmare, den praktiga stora skutan, brynt af söderns haf och söderns sol, med besättningen samlad vid relingen för att nyfiket betrakta Tetby och se huru barnen vuxit.

Men hon kom inte. Dag efter dag väntade man förgäfvos på henne. Till slut hviskades det att hon borde ha varit hemma för längesedan och längre fram — men det var endast de, som icke hade vän eller släkt ombord — att hon gått förordad.

Långt efter sedan allt hopp var ute stodo hustrur och mödrar, som de alltid bruka, vaktande och väntande på den ödsliga kajen. Den ene efter den andre blef till slut borta och glömde de döda för att vårda de levande. Små barn växte upp till duktiga rödblommiga gossar och flickor, gossar och flickor till unga män och kvinnor, men inga nyheter från det saknade fartyget, ingen hälsning från de saknade männen. Långsamt följde år på år och det förlorade fartyget blef en legend.

En mörk, blåsigt septemberafton satt en gammal gumma med sin stickning vid elden.

»Gud hjälpe dem som äro på hafvet i natt», sade den gamla fromt, när en mer än vanligt stark vindil skakade huset.

Hon lade stickningen i sitt knä och knäppte ihop händerna. I samma ögonblick öppnades dörren till stugan. Lampan flammade till och lågan rök upp i glaset i följd af draget, hvarpå den slocknade. När den gamla reste sig från sin plats, stängdes dörren.

»Hvem är det?» ropade hon nervöst.

Hennes ögon voro svaga och mörkret hade kommit så plötsligt, men hon tyckte sig se någonting vid dörren. Hon tog en sticka från spisen och tände lampan.

En man stod på tröskeln, en man af medellängd med hvitt, utmärkladt ansigte och tofvigt skägg. Hans kläder voro i trasor, hans hår i oordning och hans grå ögon lågo trötta och insjunkna.

Den gamla såg på honom och väntade att han skulle tala. När han började tog han ett steg emot henne och sade: »Mor!»

Med ett högt skri kastade hon sig om hans hals och tryckte honom till sin vissnade barm och kysste honom. Hon kunde ej tro sina ögon, sina sinnen, men omfamnade honom konvulsiviskt och bad honom tala igen och grät och tackade Gud och skattade, allt i ett andetag.

Därpå kom hon till sig själf igen och ledde honom stapplande till länstolen, där hon tryckte ned honom. Darrande af rörelse tog hon fram mat och dryck ur skänken och satte fram för honom. Han åt glupskt, under det att den gamla såg på och stod vid hans sida för att hålla hans glas fyllt med det hembryggda ölet. Emellanåt ville han säga något, men hon tecknade åt honom att tåga och bad honom äta, under det att tårarne strömmade ner för hennes åldriga kinder när hon såg på hans hvita, af svält utmärklade ansikte.

Till slut lade han ifrån sig knif och gaffel, drack ur ölet och antydde att han hade slutat.

»Min gosse, min gosse», sade den gamla med bruten stämma, »jag trodde att du gått till botten med »Tetbys stolthet» för länge, länge sedan».

Han skakade tungt på hufvudet.

»Kaptenen och besättningen och det praktiga fartyget», frågade modern. »Hvar äro de?»

»Kapten — och — besättning», sade sonen med sällsam tvekan i rösten, »det är en lång historia — ölet har gjort mig så tung i hufvudet. De äro —».

Han afbröt sig plötsligt och slöt ögonen.

»Hvar äro de?» frågade hans mor. »Hvad har händt?»

Han öppnade långsamt ögonen.

»Jag — är — trött — dödstrött. Jag har inte — sofvit. Jag skall tala om — i morgon.»

Han nickade, åter till och den gamla skakade sakta på honom.

»Gå till sängs då. Det är din gamla säng, Jem. Den står sådan dulämnade den, och den är bäddad med rena lakan. Den har stått färdig för din räkning hela tiden.»

Han reste sig upp och stod vaggande fram och tillbaka. Hans moder öppnade en dörr i väggen, hvarpå hon tog lampan och lyste honom upp för den smala branta trappan till rummet som han kände så väl. Därpå tog han henne i sina armar i en svag omfamning, kysste henne på pannan och satte sig uttröttad ned på sängen.

Den gamla återvände till sitt kök. Där föll hon på knä och låg en stund försänkt i tacksam och djup bön. När hon stod upp kom hon att tänka på de andra kvinnorna, hon slet en shawl från klädhängaren bakom dörren och sprang ut på den öfvergifna gatan med sin nyhet.

Inom kort var hela staden på benen. Som ett andedrag af hopp flög hviskningen från hus till hus. Dörrar som stängts för natten slogos upp och undrande barn gjorde sina gråtande mödrar en mängd frågor. Dunkla bilder af män och fäder, som för länge sedan hållits för döda, framträdde klara och tydliga, med glada ansikten leende åt sina kära anhöriga.

Vid stugans dörr hade redan ett par personer samlats och andra nalkades på gatan med ovanlig brådska.

De funno vägen stängd af en gammal kvinna — en resolut gammal kvinna, i hvars ansikte strålade den stora glädje som kommit till henne så sent i lifvet, men hon vägrade alla inträde tills hennes son hade fått sofva.

Kvinnor som väntat och blifvit tåliga efter långa år af väntan kunde icke uthärda ännu dessa få timmar. Förtviflan kunde man gå igenom, men detta uppskof! «O, Gud! Var deras man i lifvet? Hur såg han ut? Hade han blifvit mycket gammal?»

»Min son var så uttröttad att han knappt kunde tala,» sade hon. Hon hade frågat honom, men han var ej istånd att svara. Finge han blott vara ifred till dagningen så skulle de alla få besked.

Så väntade de, ty att gå hem och sofva var omöjligt. De gingo några steg då och då uppåt gatan, men aldrig långt, och i små grupper diskuterade de upprörda den stora händelsen. Man kunde förstå att de öfriga af besättningen kastats iland på en obebodd ö — något annat kunde ej ha hänt — och skulle snart vara hos dem; alla, utom kanhända en eller två, som voro gamla när fartyget afseglade och troligen aflidit. Någon yttrade detta inom hörhåll för en gammal kvinna, hvars man, om han lefde, skulle varit på den yttersta ålderdomen, men hon log lugnt och svarade att hon blott väntade att få höra något från honom, det var allt.

Uppskofvet blef nästan outhärdligt »Skulle karlen aldrig vakna? Skulle det aldrig dagas?» Barnen voro genomkylda af blåsten, men deras föräldrar skulle knappt ha känt polarkölden och väntade med växande otålighet, emellanåt blickande åt tvänne kvinnor som höllo sig på något afstånd från de andra — två kvinnor som gift om sig och hvilkas nya äkta män märkvärdigt nog väntade med dem.

Långsamt förflöt den uttröttande, blåsiga natten, under det att den gamla kvinnan, döf för alla vädjanden, höll sin dörr stängd. Dagningen var ännu ej inne, ehuru de ofta tillfrågade klockorna visade att den nalkades. Den var helt nära

och de vaktande samlades vid dörren. Man kunde nu se hvarandras ängsliga, gråbleka ansikten.

De knackade på dörren och den gamle kvinnans ögon fylldes af tårar när hon öppnade den och såg dessa ansikten. Oombetta men äfven utan att bli afvisade trängde sig de väntande in i stugan.

»Jag skall gå upp efter honom», sade den gamla kvinnan.

Om hvar och en kunnat höra hur de andras hjärtan bultade, skulle bullret ha varit döfvande, men i stället rådde fullkomlig tystnad med undantag af en uttröttad kvinnas suck.

Den gamla öppnade dörren som ledde till rummet på loftet och med långsamma och dröjande steg gick hon upp för trappan, hvarpå de där nere hörde henne sakta ropa på sin son.

Ett par minuter gingo och så hörde man henne komma ner för trappan igen — ensam. Både leendet och det medlidsamma uttrycket hade lämnat hennes ansikte, hennes utseende var förvirrat och besynnerligt.

»Jag kan inte väcka honom», sade hon med klagande stämma. »Han sofver så godt. Han är trött. Jag har ruskat på honom, men han sofver ännu.»

När hon tystnade och såg sig halft bönfallande omkring, tog den andra gamla kvinnan hennes hand, tryckte den och ledde henne till en stol. Två af männen skyndade upp för trappan. De voro blott borta någon minut, så kommo de ner bleka och alldeles förvirrade. Ingen behöfde tala. Ett mummel af vecklagen kom från kvinnorna, det hördes och upprepades af hopen utanför. Den enda människa som kunnat bringa deras hjärtan till ro hade undkommit djupets faror och dött lugnt i sin säng . . .

LARS BONDESON,

den kände varietéartisten, firade nyligen sitt

10-års-jubileum som sångare i den glada visgenren. Hr B. är född i Nerike och ingick 1882 vid 1:a Svea Artilleriregemente, där han tjänade i 9 $\frac{1}{2}$ år och var i tur till underofficer. Han debuterade 1891 å Alhambra och hade då tre visor på repertoiren. Nu upptager denna ett 50-tal visor, hvilka han själf alla författat, ty hr B. har mycket sinne för poesi. Bland våra svenska manliga varietéartister är han den afgjordt främste, en verklig komiker. Hr B. har på sina tournéer besökt alla Sveriges städer, så när som på sex. Det porträtt vi visa är nytt för dagen.



Foto. Dahlström, Stockholm.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.



P. A. L. LINDAHL.



I. A. LYTTKENS.



C. E. GERMANDT.



C. K. S. SPRINCHORN.



FR. V. TUNBORG.

UTNÄMNING. Till distriktschef i södra väg- och vattenbyggnadsdistriktet samt major har utnämnts kaptenen *P. A. L. Lindahl*. För statsverkets räkning öfvervakade hr L. ombyggnaden af Svenska teatern 1891 samt har varit expert för tekniska arbeten vid nu pågående nybyggnad för nytt posthus i Stockholm. Han har för öfrigt varit konstruktör och kontrollant vid en mängd större byggnader i Stockholm och landsorten.

HYLLNING. Med anledning af att den 26 april 25 år förflytt sedan doktor *I. A. Lyttkens* kallades till inspektör öfver Norrköpings folkskolor, blef den framstående skolchefen föremål för en hjärtlig hyllning från lärarepersonalens sida. Han uppvaktades af en deputation af lärare och lärarinnor, som framförde ett tack för det myckna, som han under det gångna kvartalsseket verkat till Norrköpings folkskoleväsendes bästa.

FÖDELSEDAGAR. 70 år fyllde den 23 april bokförläggaren, direktören *C. E. Gernandt*, utgivare af "Svenska familjejournalen" och "Nordisk familjebok", detta stort artade arbete, som är till så mycken nytta och glädje för många, och kunnat bringas till sitt slut, tack vare hr Gernandts energi.

Den 13 dennes fyller rektorn vid högre allmänna läroverket i Lund *Carl Knut Sigfrid Sprinchorn* 50 år. Rektor Sprinchorn utnämndes 1881 till lektor vid Wästerås högre allm. läroverk och har sedan 1886 innehaft förordnande som rektor vid "Katedralskolan" i Lund. Här har han gjort sig känd som en kunnapsrik lärare och duglig pedagog.

JUBILEUM. Den stora firman *Fr. V. Tunborg & komp.*, Stockholms äldsta verkliga atelier för damtoiletter, grundad den 10 okt. 1848, men sedermera på allvar startad, firade den 27 april 50-årsjubileum med en fest i Hotel Phoenix. Vi återgifva bilden af den år 1895 aflidne chefen, *Frans V. Tunborg*, hvilken minne högtidlighölls vid festen.

UTMÄRKELSE. En vacker och välförtjänt utmärkelse har Stådernas allmänna brandstodsbolag låtit komma chefen för den enskilda brandkår, som finnes bland arbetspersonalen vid Kalmar kakelugnsfabrik, kassören *Gustaf Bergstrand*, till del. Denna brandkår har upprepade gånger lagt i dagen en sådan rådhöghet vid släckningsarbetet, att brandstodsbolaget såsom en tack och uppsattnan ansett sig böra tilldela dess ledare bolagets stora förtjänstmedalj i silfver att å bröstet bäras.

DÖDSFALL. Den 16 april aflid i Karlskoga distriktsveterinären *Felix Ferdinand Grönfeldt*, hvilken ursprungliga namn var Orädder, född i Finland 1828. Under det han studerade medicin vid Helsingfors universitet råkade han ut för de ryska myndigheterna, enär han varit ett par rysar behjälplig i deras flykt från Ryssland öfver Sverige till England. Han lyckades komma öfver till Sverige och började studera vid veterinärinstitutet i Stockholm. Han kom år 1853 till Karlskoga, där han sedan dess eller i nära 50 år varit veterinär, en i sitt fack mycket kunnig man som åtnjöt allmänt förtroende.

Den 19 april aflid i Linköping Östergötlands Ansgarieförenings mångårig predikant *Anders Lundmark* i en ålder af 59 år. Rättskaffens och besjälad af ett varmt in-

trasse för sin verksamhet, efterlämnar den bortgångne ett aktadt minne.

Den 19 april aflid i Arvika f. bankkassören *Erik Herman Lindeberg* i en ålder af 61 år. Sedan *L. genomgått* bergsskolan i Hildstad, innehade han bruksförvaltareplats vid åtskilliga bruk, såsom Degerfors 1867-74 samt Grönbo och Gammalbo 1874-79. Efter att sedan ha egnat sig åt landbruk flyttade han 1886 till Arvika och blef kassör i Värmlandsbanken. *L.* var en allmänt aktad person, som med pligtrohet skötte sina värf.

En af de mera bekanta personligheterna i Sundsvalls samhälle ombudsman *Claes Gabriel Dahkström* aflid natten till den 20 april, 61 år gammal.

D. var bördig från Lidköping och började sin bana inom boktryckeribranschen. På 1880-talet öppnade *D.* en rättsgångs- och renskriftsbyrå, som så småningom växt ut till en ganska betydande affär och utvidgades med agentur- och inkassoaffär samt idid med att *D.* blef ombud för Stockholms m. fl. köpmannaföreningar. *D.* var en i värmkretsens gärna sedd och omtyckt umgängesvän.

Den 28 april aflid i Stockholm f. kyrkovaktmästaren i Hedvig Eleonora församling *Johan Hellqvist*. *H.* var född den 21 febr. 1829, i 40 år var han anställd i kyrkans tjänst, deraf i 12 år som trossvärdare i Hedvig Eleonora församling. Dessutom tjänstgjorde han på ett synnerligen nitiskt sätt som förste vaktmästare i folkskolan vid Linnégatan.

Den 26 april aflid hastigt i Lund professor *Sven Söderberg*, 52 år gammal. Professor *S.* blef efter slutade universitetsstudier i Lund fil. doktor 1879 samt docent i nordiska språk samma år. Senare hedrades han af riksdagen med professors namn, heder och värdighet. Professor *S.* var en af vårt lands yppersta arkeologer. Personligen var den hädangångne enkel och anspråkslös och älskvärd i sitt umgänge.

Den 24 april aflid kammarherren *Johan Magnus Reinhold Brummer* af Fröllinge i Halland, i en ålder af 47 år. Kammarherre *B.* var en mångsidigt intresserad och initiativrik man. Särskildt hade provinsens jordbruksintresse i honom en sakkunnig målsman. Såsom enskild person var han en verklig gentleman, en riddersman utan fruktan och tadel.

I Stockholm aflid den 29 april tulluppsyningsmannen *P. M. Kallander*, något öfver 52 år gammal. Född på Gotland, var den nu hädangångne länge i tullverkets tjänst. Under de senare åren var han tulluppsyningsman på Blasieholmsstationen. *K.* var en synnerligen omtyckt person.

F. d. postkontrollören *Frans Gustaf Alexi-sson* aflid nyligen i Stockholm i en ålder af 71 och ett halft år. *A.* ingick i postverket och flottans civilstat. *A.* utnämndes 1874 till postkontrollör. Han tog afsked 1890 och var en pliktrogen och flitig man.

Den 30 april aflid en i Uppsala mycket och väl känd personlighet, vaktmästaren *Jonas Waxlund*, 84 år gammal. Waxlund blef först vaktmästare vid allmänna sängen. I trettio år var han vid Akademiska kapellet, hvarjämte han tjänstgjorde å museer och vetenskaps societeten. Två medaljer, den ena för 25 årig och en för 50-årig tjänst, prydde hans bröst. Gubben Waxlund var omtyckt och värderad af alla.



GUSTAF BERGSTRAND.



F. F. GRÖNFELDT. †



ANDERS LUNDMARK. †



C. G. DAHLSTRÖM. †



JOHAN HELLQVIST. †



SVEN SÖDERBERG. †



E. H. LINDEBERG. †



J. M. R. BRUMMER. †



P. M. KALLANDER. †



F. G. ALEXISSON. †



JONAS WAXLUND. †